

RECOMANACIONS SOBRE EL TRACTAMENT DE LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE ALS PROGRAMES INFORMATIUS I D'ENTRETENIMENT ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ

1. Tractar la violència de gènere com una violació dels drets humans i un atemptat contra la llibertat i la dignitat de les persones.

Convé donar informació sobre violència de gènere, per ajudar a visualitzar el fenomen en tota la seva complexitat. El maltractament és, alhora, un delictes i un problema social. No és recomanable, però, propiciar directament la notícia de casos particulars a través dels mitjans si no existeix una denúncia prèvia davant els organismes oficials pertinents.

2. Seleccionar i diversificar les fonts d'informació.

S'ha d'evitar recollir el testimoni de veïns i familiars, si no tenen dades concretes i aprofitables. És recomanable l'ús de fonts qualificades i especialitzades.

3. Respectar el dret a la intimitat de les persones agredides i la presumpció d'innocència dels agressors.

Preservar l'anonimat de les persones afectades, sobretot si són menors, i respectar sempre la seva decisió sobre la difusió de la seva identitat. Cal respectar, també, la decisió dels cossos de seguretat respecte de la difusió, o no, de determinada informació, que pot influir en el procés de la investigació. S'ha d'evitar sempre que les informacions publicades permetin arribar a conclusions prematures sobre els fets abans d'una resolució judicial.

4. Respectar la dignitat de la persona agredida i no mostrar-la mai sense el seu consentiment previ.

S'ha d'evitar l'assetjament de la persona agredida per part de fotògrafs, micròfons i càmeres de televisió. És més útil i menys morbós esperar que la persona afectada recuperi l'autoestima i l'equilibri abans de mostrar-se als mitjans. La persona agredida pot ser un bon testimoni, però mai un reclam publicitari.

5. Usar conceptes i terminologia que s'ajustin a la definició dels fets.

Convé fer un tractament mediàtic igualitari d'homes i dones, evitant els **estereotips** i **tòpics**, que frivolitzen i banalitzen el tractament dels casos de violència de gènere. Cal evitar **adjectivacions** que puguin contribuir a una justificació implícita de l'agressió.

- 6. Evitar el sensacionalisme, la morbositat i el dramatisme, tant pel que fa a la forma (imatges) com pel que fa al contingut (missatge verbal) de les informacions sobre violència de gènere.**

Totes les imatges han de ser respectuoses amb la dignitat de les persones, d'aquí la necessitat d'evitar les descripcions detallades, escabroses o impactants –sobretot en una reconstrucció dels fets–, que són el resultat d'un tractament morbós. No es pot confondre la morbositat amb l'interès social.

- 7. En el procés de muntatge, cal escollir només aquelles imatges que aportin contingut. Evitar la concentració de l'atenció en les persones agredides.**

Preservant el contingut i l'objectivitat dels informatius, cal procurar emetre plans impersonals, neutres, que no permetin identificar el lloc dels fets ni relacionar-hi persones concretes. Convé valorar quines imatges són imprescindibles i quines són supèrflues o punyents.

- 8. Evitar qualsevol relació de causa-efecte: tant pel que fa a la situació sociocultural com a les circumstàncies personals dels implicats i/o implicades.**

És contraproductiu esbiaixar cap a grups socials concrets i circumstàncies determinades la incidència dels casos de violència de gènere.

- 9. Contextualitzar la informació.**

És recomanable explicar els antecedents i el procés seguit per la persona agredida abans d'arribar a la situació present.

- 10. No implicar terceres persones relacionades només circumstancialment amb el cas.**

És contraproductiu implicar terceres persones sense vinculació directa amb el cas, encara que tinguin lligams de parentiu o sentimentals amb els implicats.

- 11. Garantir el seguiment de la informació. S'ha d'informar de la resolució del cas i, si s'escau, de la recuperació de la persona agredida.**

És desitjable fer un seguiment dels casos tractats, i donar rellevància a les informacions sobre persones que han aconseguit superar el seu cas.

12. Rectificar qualsevol informació errònia que s'hagi pogut difondre sobre un cas.

En cas d'error o equivocació en una informació d'aquestes característiques, el mitjà hauria de rectificar-lo amb la màxima celeritat, per evitar més pressió psicològica sobre els afectats.

Barcelona, 14 de gener de 2004